

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 21/04/2022

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 861

“NGHIỆP LỰC ẢNH HƯỞNG RẤT LỚN MÀ CHÚNG TA KHÔNG BIẾT”

Tất cả những điều chúng ta gặp trong cuộc sống, dù thuận cảnh hay nghịch cảnh đều bị chi phối bởi nghiệp lực. Nghiệp lực có thể là nghiệp mà chúng ta tạo ngay trong đời hiện tại, đây gọi là hoa báo. Nghiệp lực cũng có thể là nghiệp mà nhiều đời nhiều kiếp chúng ta đã tạo. Con người sống ở thế gian đều bị chi phối bởi nghiệp lực, vậy mà chúng ta không biết cảnh giác! Tại sao chúng ta không tạo nghiệp thiện mà cứ tạo nghiệp ác? Đôi khi chúng ta tưởng rằng những việc làm nhỏ của chúng ta chỉ tạo chướng ngại nhỏ nhỏ cho người, không ảnh hưởng gì cả nhưng chỉ cần gây chướng ngại cho người thì chúng ta đã kết thành oan gia rồi.

Từ rất lâu nay, chúng ta đã tùy tiện tạo nghiệp. Vô hình trung những nghiệp chúng ta tạo đã ảnh hưởng vào trong đời sống của chúng ta mà chúng ta không hề biết. Cho nên Hòa Thượng nói: **“Nghiệp lực ảnh hưởng rất lớn! Chúng ta làm bất cứ việc gì cũng đều gặp chướng ngại, rất khó gặp được việc thuận ý vừa lòng chính là do nghiệp lực đang chi phối mà chúng ta không biết. Nếu chúng ta biết được đời sống của chúng ta bị chi phối bởi nghiệp lực thì chúng ta sẽ rất cẩn trọng, không tùy tiện tạo tác những nghiệp bất thiện, không làm ra những việc chướng ngại cho người”**.

Người xưa nói: **“Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định”**. Đây chính là đời sống bị chi phối bởi nghiệp lực. Chúng ta đã biết rõ rằng một bữa ăn, một ngụm nước đều bị chi phối bởi nghiệp lực, vì sao chúng ta không tích cực tạo thiện nghiệp, nhất định không tạo ác nghiệp. Trong mọi sự việc, chúng ta đều phải tùy duyên, dù đó là việc vì lợi ích chúng sanh thì chúng ta cũng phải tùy duyên, không cưỡng cầu. Nếu làm việc vì chúng sanh mà chúng ta cưỡng cầu thì chúng ta vẫn sai. Cưỡng cầu là tạo nghiệp, tùy duyên không tạo nghiệp.

Hôm qua có người nói: **“Con sẽ hết sức cố gắng để hỗ trợ Thầy!”**. Tôi nói: **“Không cần phải hết sức cố gắng vì đó là phan duyên, nếu cố gắng mà không được thì sẽ phiền não. Đủ duyên thì chúng ta làm. Chúng ta làm vừa sức mình, có nghĩa là vừa với tài lực của mình, vừa với năng lực của mình, thậm chí là vừa với phước báu trong vận mệnh của chính mình. Mọi sự đều có duyên, gọi là duyên độ chúng sanh, duyên tiếp cận chúng sanh”**.

Đức Phật cũng không độ được tất cả mọi người. Khi Phật còn tại thế, Phật quán nhân duyên, Phật thấy người đó chỉ có Ngài Xá-Lợi-Phất độ được thì Phật cử Ngài Xá-Lợi-Phất đi, Phật thấy người đó chỉ

có Ngài A-Nan độ được thì Phật cử Ngài A-Nan đi. Đức Phật là bậc “*phước trí nhị nghiêm*”, phước đức viên mãn nhưng cũng không thể độ được tất cả mọi người, phải là người có duyên với người đó thì mới độ được người đó.

Vợ chồng gặp nhau, thế gian gọi là “*duyên nợ*”. Người xưa noid: “*Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng*”. Đã có duyên thì cho dù cách xa ngàn dặm cũng gặp nhau, nếu không có duyên thì dù đối mặt cũng không thể gặp được nhau. Cho nên chúng ta đừng cưỡng cầu! Cưỡng cầu là tạo nghiệp. Chúng ta cho rằng việc này là việc chính đáng, là việc lợi ích chúng sanh cho nên chạy đôn chạy đáo kêu gọi người này, kêu gọi người kia tham gia nhưng chúng ta sai rồi! Đó là phan duyên.

Hòa Thượng nói: “*Bạn làm việc tốt mà Phật Bồ Tát không biết hay sao? Nếu Phật Bồ Tát không biết thì các Ngài còn không bằng bạn! Bạn làm việc tốt, chân thật làm việc tốt thì Phật Bồ Tát đều biết, Phật Bồ Tát sẽ đến ủng hộ bạn. Nếu bạn làm mà Phật Bồ Tát không đến, đó là do việc bạn làm không hoàn toàn vì lợi ích chúng sanh. Bạn cưỡng cầu làm thì tạo nghiệp, vô hình trung gây chướng ngại cho chúng sanh, gây chướng ngại cho chính mình, chướng ngại trùng trùng mà bạn không hề biết. Chúng ta làm sao mà biết được nghiệp lực đang chi phối chúng ta vô cùng mạnh mẽ.*”

Chúng ta đã biết đời sống của chúng ta bị chi phối bởi nghiệp lực thì chúng ta cứ tích cực tạo nghiệp thiện. Người xưa nói: “*Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định*”, một bữa ăn, một ngụm nước đều do phước nghiệp của mình đã định.

Hòa Thượng nói: “*Người thế gian hiện tại gần như không nhận được giáo huấn của Thánh Hiền cho nên hoàn toàn không thể tiếp nhận nhân quả ba đời. Phong khí xã hội hiện tại, giữa người với người thì tôn sùng công danh lợi lộc. Đối với tất cả chúng sanh, chỉ cần có một chút lợi ích của người thì họ không màng đến sự sống chết của chúng sanh, tùy ý giết hại động vật.*”

Người ta ăn thịt, tùy ý giết hại động vật, thậm chí đối với những con vật họ không ăn đến nhưng họ vẫn giết, họ đuổi cùng giết tận. Những con rết vô tình lạc đường đi ra ngoài để người ta nhìn thấy, những con rắn nhỏ vô tình bò ra đường để người ta nhìn thấy thì họ truy giết cho bằng được, không để con nào sống sót. Mọi loài đều có một thế giới riêng, ăn một loại thức ăn riêng, ở một thế giới riêng nhưng những loài động vật nhỏ bé gần như rất khó sống. Con người khi chưa được tiếp nhận giáo huấn của Thánh Hiền, không biết được nhân quả ba đời thì gần như là đuổi cùng giết tận các loài động vật.

Hòa Thượng nói: “*Ngay trong đời sống này, thời gian sống của chúng ta rất ngắn ngủi! Chúng ta làm sao mà biết được ngay trong đời sống ngắn ngủi của sinh mạng này, chúng ta đã tạo ra vô số việc ác, đã kết oán thù với tất cả chúng sanh, đời đời kiếp kiếp chất chồng những sự oán thù. Vậy thì trả vay, vay trả, gần như trả không hết.*”

Không có chúng sanh nào cam tình nguyện để chúng ta giết chết. Con người xuống biển thấy cá mập thì săn lùng bằng được cá mập. Con người vào rừng bị cọp, gấu ăn thịt thì tìm bằng được con cọp, con gấu đó. Con người chúng ta tùy tiện giết hại chúng sinh, chẳng lẽ chúng sinh không tìm chúng ta để “tính số” hay sao! Có một người đồ tể trước khi làm thịt heo thường nói: “Heo ơi! Tại người ta có nhu cầu ăn thịt người nên ta mới phải giết người. Nếu người đòi nợ thì người tìm người ăn mà người đòi nợ chứ đừng tìm ta!”. Ngay người đồ tể họ còn biết như vậy, họ đùn đẩy trách nhiệm.

Hòa Thượng nói: **“Thực tế mà nói, hành động sát sanh đều xuất phát từ sự nhẫn tâm, không hề có một chút lòng trắc ẩn. Bạn giết hại chúng sanh không có một chút lòng trắc ẩn. Vậy thì một ngày nào đó khi chính bạn bị tổn hại cũng sẽ không có người đồng cảm với bạn vì nghiệp nhân quả báo không hề sót lọt. Người thế gian này cho rằng sát sanh ăn thịt là một lẽ đương nhiên. Những việc tưởng đúng nhưng lại là sai như thế này quá nhiều!”**. Họ cho rằng ăn thịt chúng sanh là lẽ đương nhiên, con vật phải cung cấp thức ăn cho người nhưng đó chỉ là lý lẽ họ tự cho là đúng. Chỉ có những người học Phật mới dần dần thấu hiểu đạo lý nhân quả. Chúng ta nói đạo lý nhân quả với người thế gian thì họ sẽ cười khẩy.

Có người nói thẳng với tôi: “Ăn kiểu gì toàn rau rác thôi mà sống được à! Chi mà khổ vậy!”. Tôi nói: “Tôi sống rất vui mà!”. Mấy hôm nay cây mít ra rất nhiều trái, tôi hái xuống làm món mít kho ăn rất ngon. Bữa ăn mình cảm thấy rất ngon, rất tự tại, không có gì chướng ngại, vậy thì được rồi! Vậy mà họ nói với một lòng thương hại chúng ta mà không biết ai phải thương hại ai!

Ngày nay thế giới khuyến cáo nên ăn xanh. Thức ăn của chúng ta là thức ăn sạch, củ quả sạch, không khí sạch, nguồn nước sạch. Người ta nói đó là cuộc sống của tiên chứ không phải là cuộc sống của phàm phu. Người ta ăn thịt heo, họ chỉ cần xào một lúc thì nước nhiều hơn thịt bởi vì chất tăng trọng mà họ nuôi heo khiến con heo giữ nước. Người ngày nay béo phì nhưng không biết nguyên nhân chính là do những chất tăng trọng trong thịt động vật. Họ ăn thịt động vật được nuôi bằng chất tăng trọng nên họ cũng bị tăng trọng.

Họ trồng rau nhưng không dám ăn mà chỉ mang đi bán vì đó là rau họ dùng thuốc trừ nông dục. Chúng ta thấy họ có đáng thương không! Ở ngoài chợ bán 50,000đ – 60,000 đ một kg quả dâu, nhưng dâu ở trồng vườn thủy canh họ bán hơn 200,000đ một kg. Chúng ta vào vườn thủy canh thì thấy rau củ ở đó rất xứng đáng đồng tiền vì họ trồng nhà lưới rất sạch. Chúng ta thấy người ngày nay rất đáng thương. Hòa Thượng nói: **“Người ngày nay ăn đắng, uống độc”**. Ngày ngày chúng ta đang phục độc cho thân thể chứ không bồi bổ dinh dưỡng cho thân thể. Hàng ngày chúng ta nạp độc tố vào cơ thể thì làm sao mà không bệnh! Hiện tại tất cả các loại nấm như nấm hương, nấm mối đều do người tự trồng, tìm trong thiên nhiên không còn gặp. Chúng ta phải rất xem trọng vấn đề sức khỏe, không thể lơ là. Hiện nay chúng ta có công nghệ trồng rau sạch rất tuyệt vời! Chúng ta sẽ tích cực phổ biến miễn phí công nghệ này để nhiều người được ăn rau sạch.

Có người nói với Hòa Thượng: “*Con mới nghiên cứu được máy rửa rau sạch, khi rửa rau củ bằng máy đó, các ion sẽ đẩy hết chất hóa học ra!*”, Hòa Thượng nói: “*Vậy thì rất tuyệt vời! Các vị nên sản xuất nhiều loại máy như vậy!*”. Chúng ta canh tác theo quy trình trồng rau sạch thì không cần phải rửa rau bằng ion hay baking soda. Cá, tôm, tất cả mọi thứ họ đều cho ăn thức ăn có hóa chất.

Hòa Thượng nói: “*Người thế gian tin tưởng cách thấy, cách nhìn của bản thân họ mà không chịu tiếp nhận lời khuyên bảo của Thánh Hiền. Họ luôn tạo tác ác nghiệp, đến lúc nó trở thành đại lỗi thì cứu cũng không còn kịp. Trong lịch sử có những nhân vật giết người hàng loạt, chúng ta truy cứu nguyên nhân thì thấy những người đó tin tưởng chính mình, tin tưởng cách nghĩ cách làm của chính mình nên tùy tiện tạo tác. Tùy tiện tạo tác thì đa phần kết cục của họ hoàn toàn không có kết quả tốt*”.

Hòa Thượng dẫn chúng trong lịch sử để chúng ta nhìn lại. Gieo nhân tang tóc nhất định sẽ gặp quả tang tóc, gieo nhân yêu thương nhất định sẽ gặp quả yêu thương. Đó là sự nhắc nhở của Thánh Hiền, của người xưa. Ở làng quê, các cụ có cuộc sống rất hiền từ, khi chết thì ra đi rất nhẹ nhàng. Những người ra đi rất nhẹ nhàng đều là những người rất hiền từ, tuy không hiểu rõ đạo lý nhưng họ biết sợ nhân quả. Chúng ta biết rõ đạo lý nhân quả nhưng vẫn rất tùy tiện làm những việc sai trái, chúng ta hiểu nhưng không tuân thủ. Các cụ thì tuy không hiểu rõ nhưng vẫn rất tuân thủ.

Hòa Thượng nói: “*Họ biết đến lời Thánh Hiền nói, biết đến giáo lý của Phật nhưng họ vẫn cho rằng cách nghĩ cách làm của họ là đúng nên họ vẫn cứ làm theo, cứ thế mà tạo nghiệp, làm những việc tưởng chừng đúng nhưng lại là sai*”. Họ cho rằng sát sanh ăn thịt là đúng, do vậy mà họ tùy tiện tạo nghiệp sát sanh. Đây là việc tưởng đúng nhưng lại là sai. Có nhiều người nói: “*Ăn chay khó quá!*”, họ đã ăn thịt quen rồi. Nếu tôi ăn bằng cái bát có mùi trứng thì không thể ăn cơm được, con gái của tôi cũng vậy. Đó cũng là do thói quen. Tôi nấu rau xuyên chi với đậu trắng, ăn cơm với mít kho thì thấy rất ngon. Dinh dưỡng trong những thức ăn này rất cao, rất tốt, không cần thiết phải sát sanh ăn thịt! Chưa kể trong thịt có rất nhiều dư chất tăng trọng, vừa tạo bệnh khổ, vừa tạo thêm oan gia trái chủ. Người ta ăn thịt chúng sinh, ăn xong, tiêu hóa xong, tưởng là mọi việc đã xong rồi nhưng nghiệp lực còn đó. Thế gian nói: “*Nợ tình phải trả bằng tình, nợ tiền phải trả bằng tiền, nợ mạng phải trả bằng mạng*”.

Hòa Thượng nói: “*Trong lịch sử có những người đã làm ra những việc giết hại vô số chúng sanh. Họ cho rằng cách nghĩ, cách nhìn của họ là đúng cho nên họ tùy tiện làm, tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp. Đó là những người có quyền lực, địa vị, thế lực. Ngày nay chúng ta không phải là những người có quyền lực như vậy nhưng ngày ngày chúng ta sát sanh hại vật. Ngay trong cuộc sống, hàng ngày chúng ta không biết cầu trí tuệ, cứ tùy theo vọng tưởng chấp trước của mình mà tùy tiện tạo ra những nghiệp bất thiện. Nghiệp lực chúng ta hàng ngày tạo ra cứ ngày càng chất chồng, chất chồng. Khi nghiệp lực đủ mạnh rồi thì nó sẽ đẩy vận mạng của chúng ta, khiến cho vận mạng của chúng ta gặp rất nhiều việc xui xẻo*”. Người thế gian nói: “*Sao mình gặp quá nhiều việc xui xẻo!*”, mà họ không biết vì sao. Gặp những việc xui xẻo là còn nhẹ, lúc gặp tai họa thì nghiệp lực đã hình thành rất lớn rồi.

Người xưa nhắc nhở để giúp chúng ta tránh những việc làm dẫn đến tạo nghiệp khiến chúng ta phải nhận lấy hậu báo. Hòa Thượng nói: **“Chúng sanh thì chỉ tin vào cách thấy, cách nhìn của mình chứ không tin vào lời khuyên của Thánh Hiền, của Phật Bồ Tát. Nếu họ tin thì họ đã không tùy tiện tạo tác những nghiệp bất thiện như vậy”**. Bài học hôm nay, Hòa Thượng nói: **“Nghiệp lực ảnh hưởng rất lớn mà chúng ta không biết”**.

Cuộc sống của chúng ta đều bị chi phối bởi nghiệp lực, vậy thì chúng ta phải hết sức cẩn thận, sống ở thế gian chỉ để tạo nghiệp thiện, làm lợi ích cho tha nhân. Hòa Thượng nói: **“Bạn đừng vì những tư lợi nhỏ mà tổn người lợi mình!”**. Thật ra không có việc tổn người mà lợi mình. Thế gian họ tin vào cách thấy, cách nghĩ của họ nên cho rằng tổn người mới lợi mình. Không bao giờ có việc tổn người lợi mình! Chúng ta nên biết: Lợi người thì mới chân thật lợi mình. Nếu chúng ta hại người để lợi mình thì đó là việc đại khờ, chỉ có việc lợi người thì mới chân thật lợi mình. Người thế gian tin vào cách thấy, cách nghĩ của họ trong khi cách nghĩ cách thấy của họ chỉ toàn là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, mà vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì sẽ tạo nghiệp.

Người thế gian không thể bình bình an an trải qua cuộc đời vì họ tạo nghiệp, toàn là nghiệp bất thiện. Muốn bình bình an an thì phải tích cực tạo thiện nghiệp, vậy thì đời ông tốt đẹp, đời cha tốt đẹp, rồi đời con cũng tốt đẹp. Thế gian có câu: **“Đời Cha ăn mặn, đời con khát nước”**. Câu này lột tả rõ nhân quả. Đây không phải là lời Phật, không phải là lời Thánh Hiền mà do nhân gian truyền nhau. Cha tạo nghiệp ác thì đời con sẽ phải nhận quả báo. Cha không phải nhận quả báo vì đời Cha còn phước, nhưng đời con sẽ phải nhận lấy. Đạo lý nhân quả đã đi sâu vào đời sống nhân gian, có những câu rất thấu tình đạo lý. Người xưa nói: **“Bánh ít đi thì bánh quy lại”**, **“Người ta ăn thì còn, con ăn thì mất”**. Đây là đạo lý của tặng quà.

Người xưa đã tiếp nhận giáo lý của Thánh Hiền, kinh qua cuộc đời cho nên họ đúc kết thành rất nhiều câu khuyến khích rất thấu tình đạt lý như vậy. Thế mà người hiện đại không tin. Họ tưởng rằng không tin là được nhưng dù họ không tin thì nhân quả vẫn như vậy. Chúng ta tin nên chúng ta chủ động được, chúng ta điều chỉnh lại khởi tâm động niệm của chính mình, điều chỉnh đối nhân xử thế của chính mình theo chuẩn mực, làm đúng theo lời khuyên của Phật Bồ Tát, không dám làm sai vì làm sai sẽ có nhân quả. Dù người khác có thuê chúng ta cũng không dám làm sai.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta đừng tùy tiện tạo nghiệp. Tôi hết sức chấn động câu nói này của Ngài: **“Thực tế mà nói, hành động sát sanh đều xuất phát từ sự nhẫn tâm, không hề có một chút lòng trắc ẩn. Bạn giết hại chúng sanh không có một chút lòng trắc ẩn. Vậy thì một ngày nào đó khi chính bạn bị tổn hại cũng sẽ không có người đồng cảm với bạn vì nghiệp nhân quả báo không hề sót lọt”**.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Nghiệp lực ảnh hưởng rất lớn”**, đời sống chúng ta luôn bị nghiệp lực chi phối. Đời sống của chúng ta không thể bình bình an an, chỉ có một thời gian bình an rồi lại gặp sóng

gió mà chúng ta không hiểu tại sao. Có rất nhiều đại gia trải qua được một thời gian bình an thì gặp sóng gió, vì họ tạo nghiệp nên phải nhận quả báo thôi!

Chúng ta tiếp nhận giáo huấn của người xưa, của Thánh Hiền, của Phật. Các Ngài đã kinh qua rồi, đã có trải nghiệm, đã biết rồi. Chúng ta phải ứng dụng trải nghiệm của người xưa vào đời sống của chính mình, đừng đại khờ tin vào cách thấy, cách biết của chính mình để rồi sai. Cách thấy, cách biết của chính mình là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước chỉ tạo nghiệp bất thiện. Tạo nghiệp bất thiện thì chắc chắn phải nhận quả bất thiện.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!